

Bog vas sprimi! Kdaj pojdete domú?

Vesela igra v enem dejanji.

Poslovenil

Val. Mandelc.

Izdalo i založilo

Dramatično društvo v Ljubljani.

V LJUBLJANI.

Natisnola Rozalija Eger.
1868.

O s o b e:

Češárek, smolar.

Majda, njegova žena.

Koščák, kmet.

Špela, njegova žena.

Navadna izba. Na levej, desnej i zadaj vrata,
mize i stoli.

IN = 030002320

Nastanola Borzija Eger.
1888.

Prvi prizor.

Češarek (sam).

Da, takó-le se ga iznebiva. (Premišljuje.) Prav sem zadel. Naj se zgodi, kar koli, dalje nama ne sme biti na glavi. Mojej babi je bilo res treba, vabiti ga! Sicer je resnica, da skoro nijsva mogla drugače, pa če tudi — kaj bi se onégal! Saj so samo kmetje, a kaj je kmet, to vsak vé brez moje pridige. — Res nijsva mislila, da pride precej. Ali mahoma je bil tu, pa da bi se vrnol, niti ne misli. A jesti — jesti zna, kakor právi kmet. Pa čuj ga, baš gre sem.

Drugi nastop.

Prejšnji. Majda.

Češarek. E, kaj si ti? Veš kaj, Majda? — Našel sem, kako ga odríneva.

Majda. Res? — Kako?

Češarek. Veš, njegova žena je še zmirom ljubosumna i kratko ni malo ne trpi, da bi pogledal kakej deklíni v obraz.

Majda. Ljubosumna? Na to grdobo?

Češarek. To se ve, da je grd, ali vsi ne mogó biti tako brhki, kakor je tvoj mož. A to nič ne dé, zato ga more vendar rada imeti.

Majda (sama seboj). Tako brhki, kakor Češarek! O ti otèp! Moj stavec govori o svojej lepoti!

Češarek. Kaj blebéčeš?

Majda. Da si preljubeznjiv možiček, pravi angeljček (gladi mu brado).

Češarek. To bi dejal da! Pa da kréneva na prejšnjo reč. Pisal sem njegovej ženi, ter jej natvezel, da se je tu nekam zagledal, da se je seznanil z deklíno v sosedstvu, s kratka, da jej poróčava, ker misliva, da nama je dolžnost i ker nehčeva, da bi se nama pozneje kaj oponašalo i v óči vtikalo.

Majda. Češarek, kaj si storil? Ženo zaščúl na moža! Splesti bi se utegnole hude reči.

Češarek. Eh, kaj hude reči! Pokliče ga kratko i malo nazaj ter ga izpraša, kaj je tu počenjal, i ker nij nič hudega storil, pregovori i potolaži jo on čisto lahko. Sicer tudi niti nijsem nič gotovega rekel, samo dozdevalo se jej bode nekaj.

Majda. Nu, morda bode res kaj. Vendar menim, da sem jaz nekaj boljšega skovala.

Češarek. Lej, lej! Povedi!

Majda. Čisto lahko je. Denes bodemo kosili krompir s kisló omáko.

Češarek. To se vé, zato da nij zmirom ista jed.

Majda. Kaj, zato da nij zmirom ista jed? Ali nij samo črez teden, da ti ga kuham s kislomako, a v nedeljo imava vendar vselej kaj drugega?

Češarek. Nu, nu, le ne stavi se tekój po róbu, saj sem zadovoljen.

Majda. Kader bode mo torej sedeli pri kosilu, ti srdit udári ob mizo, pa reci, da je omaka prismojêna. Jaz porečem, da nij, a ti vedno svojo trdi, tako da se poslednjič tudi jaz raztogotim. Tedaj povprašava njega, kdo prav trdi. Če poreče: jaz, pa mu ukaži ti, naj pobere kopita, a če reče, da tí, tedaj mu jaz pokažem vrata. A vsekakor se ga iznebiva.

Češarek. Majda, ti si premetêne glave! Res nij čudo, da si našla tako srečo.

Majda (sama seboj). Našla tako srečo — mož — smolar —

Češarek. Kaj momláš?

Majda. Dejala sem, — kaj sem dejala? — Da, našla tako srečo, da to nij čisto prav rečeno, pa vendar svoj kruh imava, i to je dovolj.

Češarek. Kaj, našla tako srečo, da to nij dobro rečeno? I jaz sem oglédnik enega golobinjáka ter kupčujem s smolo — človek z dvema opraviloma!

Majda. Nu, nu, saj je prav! Kaj bi se tako bahal! Saj sem zadovoljna.

Češarek. Še tega bi se manjkalo —

Majda. Ne pozabi torej, kar sem ti rekla — poldne bode, treba mi je iti, da pripravim kosilo.

Češarek. Da, da, nič se ne boj. (Odide.)

Tretji nastop.

Majda, (potem) *Koščák.*

Majda (sama seboj). Rada bi vedela, kaj poreče. Glej ga, uže je tu.

Koščák. Dober dan, strijna! Truden sem! Ali je kosilo uže gotovo?

Majda. Ne še, strijc, pa dolgo ne boste čakali. Ste li tako zeló lačni?

Koščák. O ne, strijna; sam ne vem — nič mi ne ljubi — ne morem jesti.

Majda. Zares, strijček, zdi se mi, da niste vsega zdravi. Mesto vam ne dobrí, vam ustreza samo zrak na kmetih.

Koščák. Meni se tudi tako dozdeva. Strijna, dolgo ne bodem mogel tu obstati.

Majda. Jaz sem se uže tudi čudila, strijček, da morete tako dolgo ostati od doma.

Koščák. O imam dobrega hlapca, ki opravlja moje delo, pa Špela, moja žena, tudi je dobra duša, ka rada vidi, če se kde malo poveselimo.

Četrti nastop.

Prejšnja. Češarek.

Češarek. Oj, strijc, ali ste tu? Kako vam je po godi naše mesto?

Koščák. Dobro.

Češarek. Ali ste vse pregledali?

Koščák. O vse!

Češarek. Ali ste videli našo mestno hišo?

Koščák. Kaj?

Češarek. I škofijo?

Koščák. Kaj?

Češarek. I hranilnico?

Koščák. Hranilnico?

Češarek. Na Poljanah ste bili tudi, pa pri sv. Petru, pa v Kravjej dolini?

Koščák. Kde?

Češarek (oponašaje ga, sam seboj). Kaj? kam? kde? Ná, pa je videl vse! (Glasno.) V Zvezdi ste bili vsaj?

Koščák. V zvezdi? Nikdar. Ali ste bili vi, strijc?

Češarek. Vsak dan sem, strijc.

Koščák. Lej, lej! — Kako pa pridete gori, strijc?

Češarek. Oh, oh, ta misli na resnično zvezdo na nebu! (Glasno.) Strijc, pustiva to reč za zdaj, ker meni se zdi, da ste gotovo uže lačni.

Koščák. Lačen? hem! nijsem. — Čisto nič se mi ne ljubi.

Češarek. Lej, lej! kaj ste dejali? Morebiti ste pretrudni?

Koščák. Ne, ne! Ali nič mi nij nekam dobro.

Češarek. Da vam nij dobro? (Sam seboj.) Še obolí naj mi — tega bi se mi še manjkalo! (Glasno.) Počasi uže odleže, to je samo od vremena.

Koščák. Ne, ne strijc, jaz vem dobro, od česa mi je, od želodca. Tu notri tičí.

Češarek. He, he, strijčko, kakšno ste spet razdrli! Tu pač ne bode nevarnosti.

Koščák. Ne bode nevarnosti? Če ne morete jesti, strije, vendar niti ne morete živeti?

Češarek. To je pač res, ali malo boste vendar mogli zajéti?

Koščák. Poskusim, — ali jako se bojim — ta zrak mi ne služi; dolgo ne bodem mogel tu obstati.

Češarek. Res, jaz tudi mislim, da zrak na kmetih vam bolje godí.

Peti nastop.

Prejšnja. Majda

(prinese z vrhom polno skledo krompirja, ki se kadi).

Majda. Sédite, strijc, pa pokúsite, če pojde.

Češarek. Zajemíte, strijc. (Ponudi mu skledo; Koščák si vzame dve tretjini krompirja.)

Majda (sama seboj). Nij mu dobro!

Češarek (sam seboj). Ne ljubi mu!

Majda (sama seboj). Ne more jesti!

Češarek (sam seboj). V želodci ga teži. (Sedeta ter si razdelita ostali krompir.)

Češarek. Ali vam ljubi, strijc?

Koščák. Nič kaj ne.

Majda. To vidim, strijc.

Češarek (sam seboj). Nič kaj ne! — Zdaj povprašam.

(Majdi.) *Majda*, omaka je uže spet prismojêna.

Majda. Zdi se mi, da si tí prismójen. (*Koščák* hrabro jé, ter se niti ne zmeni za njíjn prepír.)

Češarek. Jaz trdim, da je osmojêna.

Majda. A jaz trdim, da to nij res.

Češarek. Kaj, ti mi hčeš dokazovati?

Majda. Da, da, ti gobec!

Češarek. Nič večji gobec od tebe. Vprašaj strijca, če ne trdim prav?

Majda. Da, vprašaj ga.

Češarek. Kaj déte vi, strijc?

Majda. Da, strijc, kateri prav govori?

Češarek. Nij li omaka osmojêna?

Majda. Nij li omaka dobra?

Češarek. Nič se ne šajajte, strijc! Na vsa usta se odrežite!

Majda. Da, strijc, nič se ne šajajte! Povedite torej, kaj menite?

Koščák (maja z ramama i jé). Oh, za teh 14 dnij, kar jih ostanem še tu pri vaju, ne bodem se mešal v vajine reči.

Češarek (jezen vstane; sam seboj). Za teh 14 dni, kar jih še ostane tukaj! — Križ božji!

Majda (isto tako). Še 14 dni!

Češarek. Pa kar je še najlepše — da ga nij mogoče zavrniti. Prav je storil, da ne vtika nosú vmes — jaz bi bil tudi tako. (Ženi.) Nu, kakšen se ti zdi tvoj naklep?

Majda. Zares, izpodletel mi je, ali —

Češarek. Ali — ali — ti si neumna baba.

Majda. Le stoj, kdor čaka, pričaka, uči pregovor. Videli bomo, kako bode s tvojim pismom.

Češarek. Da, to bomo videli, ali jaz vem uže naprej, kako bode. — Dobro. (Ogleduje Koščáka, ki še zmirom jé.) Nij li to, da bi človek zdivjal? — ko se ne bi premagoval? — Pa še trdi, da mu nič ne ljúbi, to volčje brezno!

(Nekdo pozvoní i čuje se glas): 6 soldov.

Majda (gré odpirat). Pismo!

Češarek (mane si roki). Ha, ha, zdaj je uže gotovo, — žena ga kliče nazaj. Zdaj bomo videli, kako se namrdne. (Majda pride z listom.) Daj sem, Majda, jaz ga bodem bral. (Bere:) N. pr. gospod Češarek v Blatnej vasi i od njega Koščák. (Pokaže Koščáku pismo.) Ná-vas je, strijc.

Koščák. Ali bi ne bili vi tako dobri, pa ga prebrali? Jaz nijsem učen.

Češarek. Z drage volje, strijc. (Bere:) „Ljubi moj Koščák! Pišem ti, da sem zdrava, ter upam, da si tudi ti; če ni tako, žal bi mi bilo.

(Majdi:) Kako nežno piše! (Bere:) Ljubi moj, zdaj si uže 4 dni v Ljubljani, pa še nijsem slišala od tebe niti besede. Prosim te, da mi poročiš, če si še zdrav i vesel, pa strijc i strijna tudi. Ljubi moj, če ti je po godi pri strijci, ne spotikaj se zaradi mene čisto nič, pa moreš ostati, dokler se ti zdi. Jurij opravlja tvoja opravila vrlo dobro. I tako končujem to pismo ne s peresom, ampak s srcem, i ostajam tvoja zvesta žena Špela Koščica.“

„Dostavek. Pazi, da ne daš strijcu brati pisma; nič ga ne briga, pa bi morda še mislil, da človek pride k njim samo zaradi jedi.“

(Majdi:) Kako ti je po godi? (Koščaku:) Kako ljubeznivo ženo imate! Ne vem, strijc, kako morete tako dolgo ostati od nje! To vam je pa vendar ženica, kakor mlečen kruh.

Koščák. Da, dobra duša je.

Majda. To je res, strijc.

Koščák (izleče veliko, dolgo lulo). Strijc, nejmate li mrve tobáka?

Češarek. Nejmam, strijc, žal mi je. (Sam seboj.) Mrvo tobaka! V ta pisker ga gre najmenj tri unče.

Koščák. Tedaj grem sam ponj. Z Bogom, strijc, za ta čas!

Šesti nastop.

Češarek. Majda.

Majda. Nu, kako je s tvojim pismom?

Češarek. Zdaj še ne moreš nič reči, ker je očitno, da mojega pisma še nij imela, ko je svoje pisala. Videla bodeš, da pride jutri, ali vsaj pojutrnjem vse drugo poročilo.

Majda. Samo če bode res.

Češarek. To je kakor pribito.

Majda. Dobro, ali v tem času naju ogloda do belih kostíj.

Češarek. Veš li morebiti še kak pomoček?

Majda. Mislila sem, da njega storiva ljubosumnega. Če mu rečeva, da nij varno ostaviti domá lepe mlade žene, da prilika greh dela —

Češarek. Da so nekatere žene tako nedolžne, tako zveste, da jih nij ostaviti ni trenotja na samem —

Majda. Ter da možjé to vedó, pa nedolžne stvari napástujejo z ležnjivimi, sladkimi besedami.

(Sama seboj.) Jaz to vem iz svoje izkušnje.

Češarek. Da, pa da nedolžnim stvarém to nij nič po volji.

Majda. Gotovo ne. Ali ti to reč takó zategúješ, kakor bi bilo drugače. To nij res.

Češarek. Rad verjamem, da ti to bolje veš. Pa to nič ne dé.

Majda. Kaj si rekel, Češarek?

Češarek. Da ti prav govoriš, da ti verujem, pa da tvoj pomoček nij slab, drugega nič. Meni se sicer ne zdi potrebno, porabiti ga, ker ga njegova žena gotovo nazaj pokliče, toda če uže misliš, pa poskusíva.

Majda. To se vé, da poskusíva. — Tu le je!

Sedmi nastop.

Prejšnja. Koščák.

Koščák (kadi). Kako je pri vas grdo vreme, strijc!

Češarek. Zares, strijc, na kmetih vné mora biti lepota — samo ne vem, kako morete en sam dan tu prebiti.

Koščák. Da, to sem se uže sam tudi vprašal, strijc. Jaz bi ne živel v mestu, ako bi mi dal kdo ne vem koliko.

Češarek. Da, dobro ste dejali. Ako bi jaz bil z vami, bil bi uže davno pobégnol.

Koščák. To vam verjamem, strijc. Pa sem se tudi samo zato pomúdil, da delam vam i strijni veselje, ker vem, kako me rada imata.

Majda (sama seboj). Kakor miš mačko.

Češarek (sam seboj). Da nama dela veselje — grdín!

Majda. Veste kaj, strijc, to vendar ne bode varno, da ostavljate svojo ženo tako dolgo sámó. Saj veste, kaj se more pripetiti lepej ženi.

Koščák. Oh, o tem se ne bójte. Jurij, moj hlapec, ta je korenjak, ta je bode uže varoval.

Češarek. Pa ko bi njemu samemu ne bilo upati?

Koščák. O slabo ste zadeli! Jurij je priden hlapček, pa vse stori, kar koli hočem, — ako grem jaz od doma, ostane on doma, da mojej ženi dela družbo.

Majda. Pa to vi odobrivate? Nu, pri meni bi ne smelo tako biti.

Češarek. Niti pri meni ne. Ne dal bi se tako za nos voditi.

Majda (kaže Češarka). Ta je bolj zvit!

Koščák. Tega ne morem verjeti o Špeli.

Češarek (sam seboj). Ne dá se — Za šalo poskusim še nekaj. (Izleče časnik, pa kakor bi bral. Glasno).

Oj, strijc, strijc!

Koščák. Kaj je, strijc?

Majda. Kaj se je zgodilo, Češarek?

Češarek. Komaj si upam povedati! Velíka nesreča!

Koščák. Le povedite, strijc.

Majda. Tedaj, Češarek?

Češarek. Poslušajte torej: (kakor bi bral), davi je bil v Ribnici strašen ogenj v Lógarjevej hiši.

Koščák. Tik moje hiše?

Češarek. Da, da, i tu stoji: (bere): Bali so se za vsa sosednja poslopja.

Majda. Za Bóga svetega, strijc! Vi morate mahoma tjakaje!

Koščák (se smeje). Čemú? Moja hiša i vse v njej

je zavarovano, če pogorí, dobodem lepo povračilo.

Češarek. Ali vaša žena?

Koščák. Tudi ona je zavarovana.

Češarek (Majdi). Vidiš li, da ne bode pomagalo nič, nego moje pismo?

Majda (sama seboj). To bodemo vendar videli! (Glasno.) Strijc, ne morem vam zamolčati. Z Jurijem i vašo ženó vendar nij samo ob sebi, še le denes mi je pripovedala neka Ribničanka. Jaz kakor vi bi šla tekój domú, pa bi izkusila zavohati, v katerem grmu je zajec.

Koščák. Jaz ne morem verjeti.

Majda. Ali če vam rečem, da je.

Koščák. Ali bi res bilo mogoče, strijc.

Češarek. Jaz nič ne dvomim.

Koščák. Kaj govorite!

Majda. Da da, strijc, resnica je.

Koščák. Če je tako, treba je zvedeti.

Češarek. Samo zvito vam je pričeti, sicer ne zveste nič.

Koščák. K Juriju pojdem, k hlapcu, pa ga povprašam, ali je res, da je na mojo ženo poménil. On mi pové vse, kakor je, pa zvem resnico.

Češarek. Tako je; dobro ste se umislili. Strijc, strijc, vi ne morete več dolgo živeti.

Koščák. Zakaj ne?

Češarek. Premodri ste.

Koščák. To so mi uže večkrat dejali, ali jaz jim ne branim klepetati; jaz jim tega ne verujem.

Majda. A zdaj bi se jaz tudi dalje ne mudila, strijc.

Češarek. Čim dalje se tukaj pomudite, tem gorje bode tam.

Majda. Ne odlašajte, strijc, ne odlašajte!

Koščák. Zares, strijna, zdi se mi, da bode tako najbolje.

Majda. Kaj pak!

Češarek. Vam je bilo treba uže oditi.

Koščák. Vem, strijc. Ostal sem tudi samo za to tako dolgo, da razveselim vas i strijno; ali kakor se je reč obrnola, pač sim prisiljen oditi. Verjemita mi, strijc i strijna! da mi je zeló žal, da ne morem dalje ostati, pa saj vesta — treba je, ne zamérita, jaz nijsem kriv.

Češarek. Ne, ne, strijc, ker nikakor ne more drugače biti, treba se je udati; a sitno je vendar!

Majda. Kaj pak, da je sitno — za ta edinikrat, ka morete na leto priti v mesto, ali — potrebno je, kaj ne da, strijc?

Koščák. To je res, ali ako bi enkrat —

Majda i Češarek (oba ob enem): Srečno hodite, strijc! Pozdrávide domá! (Rineta ga proti vratom.) V treh tednih prideva v Ribnico na semenj, ali ste čuli? Srečen pot! Pozdrávide domá!

(Nekdo pozvoni.)

Koščák. Špela je, moja žena!

Osmi nastop.**Prejšnji. Špela.**

Špela. Dober dan, strijc, dober dan strijna! Kako ste mi kaj? Zdravi i veseli, kakor vidim.

Češarek. Hvala Bogu. A kako vi!

Špela. Zdrava i debela, kakor jazbec. Samo v želodci me časi nekaj tišči. Zdajle me je spet prijelo. Neimate li malo kaj grenkega, strijc?

Češarek. Nejmam, strijna, žal mi je.

Špela. Ljubi Koščák, teci mi po čašico pelínovca.

Koščák. Pelínovca, Špela?

Špela. Da, podvizaj se.

Koščák. Kde je na pródaj, strijc?

Češarek (nejevoljen). Nasproti kovača.

Koščák. Ali bi mi ne mogli posoditi kak sold, strijc? Nejmam nič drobiža.

Češarek. Niti jaz ne, imam same zlatníke i bankovce.

Deveti nastop.**Prejšnji brez Koščáka.**

Špela. Samo da se je pobral, samo za to sem ga poslala po pelinovec; v želodci me nič ne tišči, pa niti ne pijem te čobodre, ali kakor

sem rekla, hotela sem samo, da odide, da se morem z vami pogovoriti o tem, kar ste mi pisali.

Češarek. Mislil sem si pač, strijna, da ste prišli ponj.

Špela. Ponj ne.

Češarek i Majda (oba ob enem). Ne?

Špela. Ne, strijc! Jaz sem pametnejša. Tu ostanem 14 dnij, da pregledam, kaj se godí.

Češarek (sam seboj). Štirnajst dnij! Izjédena bodeva do pólti.

Deseti nastop.

Prejšnji. Koščák (s kupico pelínovca).

Koščák. Ná! Pri Kovači ne prodajajo pelínovca, poslali so me h klobučárju, a ta mi je dejal: ali vam nij dosti vaša grenka šoba, ter me je pustil, da sem stal. Nazadnje sem ga našel tule poleg vaše hiše v krčmi.

Špela (izpije). Pej, to ti je čobodra! Pa malo odleglo mi je vendar! — Pojdi mi še po eno čašo. (*Koščák odide.*)

Enajsti nastop.**Prejšnji brez Koščáka.**

Češarek (sam seboj). Nehče te čobodre!

Špela. Samo zato, da nam je izpod nog.

Češarek. Vem, vem, strijna. (Sam seboj.) Kaj pak, da vém.

Špela. Torej, tedaj, strijc, povedite mi, katera je ta babúra, ka se je vanjo zagledal?

Češarek. Ne morem vam na tanko povedati; ali daleč od tod ne more biti.

Majda. Čujete, strijna? Moj mož se je zmotil — nič ni res. Pazila sva nanj, i tudi izpraševala, pa morem reči za gotovo, da do denes nijsva nič našla.

Češarek. Da, strijna, preváril sem se i nikakor ne mislim, da bi bilo kaj resnice.

Špela. Tem bolje; a prav mu vendar ne verujem. Bodemo videli.

Dvanajsti nastop.**Prejšnji. Koščák** (z drugo kupico pelínovca).

Koščák. Ná, Špela, ná!

Špela (izpije). Tako! Nu, zdaj mi je po polnem odleglo.

Koščák. Hvala Bogu! Pa povedi mi, Špélica, ali je res, da je Lógarjeva hiša do tal pogoréla?

Špela. Lógarjeva hiša pogorela? Jaz nič ne vem.

Češarek. Kako lažejo ti novičarji. Tu le v „Novicah“ se bere.

Špela. Od kod jemljó te laží? Oh, moje noge, težke so mi, kakor svinec! Jaz bi ne ostala v mestu, uže za to ne, ker je treba črevlje nositi. Strijna, nejmate li cókel?

Majda. Da, tam zadaj v kuhinji so.

Špela. Tam zadaj?

Majda. Da, strijna, da; strijc vam pojde pokázat.

(Koščák odide s Špelo.)

Trinajsti nastop.

Češarek. Majda.

Majda. Vidiš li zdaj, kákovšno zadrego nama je napravilo tvoje pismo?

Češarek. Kdo bi to bil mislil?

Majda. Kaj nama je početi?

Češarek. Da, kaj je zdaj početi?

Majda (po málem premisleku). Češarek!

Češarek. Nu, Majda?

Majda. Samo en pomoček je še.

Češarek. En sam pomoček?

Majda. Poskúsiva prositi ja na pósodo. Reci, da si dobil od gospodarja pismo, da je treba plačati stanovanje, pa da ne moreva. Nagovôri Koščáka za posojilo, a jaz nagovorim Špelo. Če to ne pomaga, tedaj ne pomaga nič več na vsem božjem svetu.

Stirnajsti nastop.

Prejšnja. Koščák. Špela.

Špela. Ne morem jih najti, strijna.

Majda. Saj res, saj jih niti ne najmam. Ali čujte malo, strijna (potegne jo k sebi na stran).

Češarek (tudi tako). Čujte strijc, pojdite sem; zdaj le sem dobil pismo; gospodar me térja za stanovanje, a novce imam v trgovini.

Koščák. V smoli?

Češarek. Da, v smoli. Ne verjamete, koliko je temu treba groša. Izatorej bi potreboval kakih 15 gold. — ali mi jih morete posoditi?

Koščák. Strijc, saj pač veste — to je stvar, da se je treba pogovoriti z ženó — pa mislim — ne vem —

Češarek. E, vaša žena gotovo ne bode naspro-
tovala. — Le vprašajte je.

Koščák (potegne Špelo na stran). Špela, strijc me
prosi, da bi mu posódil.

Špela. Mene strijna tudi.

Koščák. Hem, ali njima odrečeva?

Špela. Reciva, da nejmava nič pri sebi. A potem
se hitro poberíva odtod, ter iznebiva se ju.

Koščák. Tako bode pač res najbolje. (Češarku:)
Strijc, nejmava nič pri sebi. Strijc, povedite
mi vendar, kdaj odhaja kočevska pošta? Moja
žena nehče nikakor tu ostati.

Češarek. Kaj, uže domú? Saj je vendar še le
prišla.

Špela (Majdi). Sitno je res, ali Koščák nejma nič
pri sebi, niti jaz ne. Torej ne zamerite, strijna,
niti ne, da odhajava; Koščák nehče dalje tu
ostati.

Špela. Kaj, strijna, Vi hočete iti? (Češarku:) Kaj
ti misliš, Češarek? Strijna hoče iti uže domú.

Češarek. Vsaj ne, predno kaj málega prigrizne?

Špela. Hvala, strijc! Ne mogla bi jesti — nič
mi ne ljubi.

Koščák. Ona ima to težavo, kakor jaz strijc; v
želodci jo tišči.

Češarek. Torej zares nehčete ostati, strijc?

Koščák. Ne, gotovo ne, strijc.

Majda. Tedaj mislite zares iti, strijna?

Špela. Lejte si zares, strijna!

Češarek. Pojdite torej k vragu! — (K pošlušalcem:)
Da, to je pravi pomoček, iznebiti se ródbine,
kader vam dela preglávico!

(Igrališče se zagrne.)

23
Gedrukt bij de Drukkerij van de Koninklijke Akademie van Wetenschappen te Amsterdam.
De prijs is ƒ 1.00.
Kader van de afbeelding!

(Aankomst van de afbeelding)